

Два извора чудни зная
на едно поле на края —
два извора обистрени,
подъ два слога разлистени.

Никой отъ тѣхъ вода не гребе —
денемъ тѣ оглеждатъ божето
небе,
а пъкъ нощемъ се покриватъ
въ мрака
съ по два похлупака.

Чудни извори сж тѣ —
имашъ ги и ти, дете,
помисли си, па речи,
че се казватъ тѣ. . . !

Асенъ Разцвѣтниковъ

Скрита картина

Две кучета сж грабнали месото на
това дете.
Кжде сж се скрили кучетата ?

ВЪЧНО ПРИЯТЕЛСТВО

Продължение отъ стр. 1

Тя носѣше една жилава тревичка за
гнѣздото си.

— Птичке, сестричке, — погледна
нагоре жабата — моля ти се, стори ни
едно добро.

— Какво добро? — попита птичката.

— Свържи моя кракъ и крака на
този хубавецъ съ тревичката. Ние сключиме
приятелство за вѣчни времена
и не искаме никога да се дѣлиме.
Птичката кацна при тѣхъ. Жаба-

НЕЗАБРАВИМИЯТЪ ГРАЗЪ

на учителя, на който седѣхъ съ бра-
товчеда ми отъ първо до четото от-
дѣление. Но надъ всичко, ясно
оживѣва предъ менъ незабравимиятъ
образъ на първия ми учителъ.

Колко много други учителѣмъ
ималъ следъ него и колко много дру-
ги хора съмъ срѣщалъ и сж дали
важно значение въ живота ми, ни-
кой не е оставилъ такива незапаливи
спомени, като първия ми учителъ.
И сега сякашъ усѣщамъ ржката му,
ставена върху моята, леко да нап-
влява молива ми. Усмивката му, и
ворѣтъ му, движенията му, кога-
вади топкитѣ на смѣталото или пиш-
бавно и краснописно нѣкоя дума на
черната дѣска. Не ще забравя инте-
реса, който възбуждаше у насъ доне-
сената отъ него навита на роло кар-
тина по естествознание и жеста съ
който я разтваряше, когато настѣп-
ваше тържественитѣ моментъ. О,
колко живъ е образътъ на първия ми
учителъ! Какъ свѣти благата му ус-
мивка въ сърдцето ми!

Сега, следъ нѣколко десетилѣтия,
когато съмъ далечъ отъ родното си
мѣсто, азъ не знамъ дали той е още
живъ. А ако е живъ, трѣбва да е
остарѣлъ много и да се е измѣнилъ.
И може би нѣма и да ме познае вече:
толкова много ученици е училъ той и
толкова години сж се изминали отъ
тогава.

Но азъ никога не ще го забравя.
Той е човѣкътъ, когото съмъ уважа-
валъ и уважавамъ и до днесъ най-
много. И ако бихъ го срещналъ сега,
ще си сваля шапката, както нѣкога,
когато го срѣщахъ по улицата, ще се
наведе ниско да цѣлуна ржката му и
ще му кажа:

— Господинъ учителю, благодаря
за всичко, което си направилъ за менъ.

И знамъ, че той ще ме погледне
изненаданъ и едва ли ще може да
продума нѣщо. Само на очитѣ му ще
блеснатъ две сълзи.

Ценко Цвѣтановъ

та протегна задната си лапа. До нея
допрѣ своето краче глупавиятъ плѣхъ.
Птичката ги свърза здраво. Но тъкмо
когато литна нагоре, къмъ вѣчнитѣ
приятели се спуствна единъ гладенъ
щъркелъ.

— Бѣгай да бѣгаме, — изкрещѣ
жабата и повлѣче плѣха. Съ единъ
скокъ се намѣри въ водата. Потъна
дълбоко и се скри подъ единъ камъкъ
въ подмола. Плѣхътъ се удави
безъ да може да извика за помощъ.

Когато щъркелътъ отлетѣ, жабата
си показа отново главата. Мъртвиятъ
плѣхъ плувна надъ водата.

— Тъкмо за мене ядене — си рече
единъ гарванъ и се спуствна като
стрела.

Захапа плѣха и го вдигна нагоре.

— Брекекексъ. Коахъ. Коахъ! —
ревна жабата. — Кжде отиваме ?

— Отиваме въ моето гнѣздо, на
гости на моитѣ гладни гарванчета —
отвърна гарванътъ.

Въ гнѣздото гарванчетата изядоха
най-напредъ жабата, защото имъ се
видѣ по-мека и по-сладка.

Яжте грозде и пийте гро- довъ сокъ

Дойде златна есенъ и гроздето —
най-хубавиятъ и сладкъ плодъ, узрѣ.
То е много силна и полезна храна.
Гроздето съдържа гроздова захаръ,
която е незамѣнимо гориво за човѣш-
ката жива машина, както бензина за
моторитѣ. Тя храни сърдцето, което
тупти непрекъснато цѣлъ животъ, и
дава сила на мускулитѣ, за да се дви-
жимъ, играемъ и работимъ — по-пър-
гави и по-силни.

Сега му е времето, мили деца, да
дете много грозде, за да натрупате
повече сила и здраве за презъ зимата.
Де зимното време, когато нѣма вече
грозде и прѣсни плодове. Пийте и
гроздовъ сокъ! Той е хранителенъ
както млѣкото. Чудесно питие за здра-
ви болни, за деца и възрастни.

Единъ килограмъ грозде ни дава
хранителна сила, колкото 1 килограмъ
млѣ или 10 яйца. Хлѣбъ и грозде
е много вкусно и здравословно ядене.
Науче се така да закусвате. А ако
има малко сиренце, тогава всичко
става стомаха на торта.

Въ цитѣ и бжчвитѣ гроздовиятъ
сокъ създава и превръща на вино,
което е ави човѣка повѣкога лудъ,
пука глаи, мушка съ ножове коре-
митѣ и жива хората! Такъвъ гроз-
довъ сокъ не бива никой отъ васъ да
вкусува! То е отровно и вредно питие.

Затова всички трѣбва да ядатъ
много грозде, за да не остане за вино.
Нека майките ви сварятъ отъ грозде-
то повече пемезъ, рачели, мармелади,
гроздова каша и др. сладки и полезни
храни. Децата ви много обичатъ. Нека
запазятъ и сладкъ гроздовъ сокъ
за пиене, който не е вреденъ.

Яжте грозде пийте сладкъ гро-
довъ сокъ, за да сте здраве и сила!

Дъ Н. Станчевъ

КЪСМЕТЪТЪ ВИНОВЕНЪ

Едно малко неразумно дете легна
върху влажния студен камъкъ предъ
кжщи. Заспа бързо съ разперени рж-
чички. Наблизо бѣше яговиятъ къс-
метъ. Като видѣ, че детето заспа,
късметътъ поклати глава.

— Ехъ, детенце, детенце, още до-
вечера ще легнешъ болно. И ако, не
дай Боже, ти се случи нѣщо, всички
ще кажатъ: нѣма късметъ туй дете,
или — късметътъ му билъ таковъ. Азъ
ще излѣза виновенъ.

И като се наведе, късметътъ хва-
на детето за ухото, събуди го и вик-
на сърдито:

— Да се махнешъ отъ влажния
камъкъ или ще ти откъсна ухото.

Детето заплака и, като влѣзе въ
кжщи, каза на майка си:

— Нѣмахъ късметъ да поспя малко.

Ангелъ Каралийчевъ

Изъ „Едно гърне старо злато“
Езопови басни